

имъ изпратиха скъпо и красиво знаме. Генералъ Столѣтовъ освети знамето, а руски и български офицери повеждатъ дружинитѣ къмъ България.

— Хайде на бой, на бой да вървимъ! крещатъ всички и запѣватъ „Шуми Марица“. Радостъ, викове.

Преселенитѣ българи въ Влашко излизатъ навсѣкжде по пѣтя, посрѣщатъ опълченцитѣ, даватъ имъ хлѣбъ, вино, баници. Поздравляватъ ги и отъ едно гърло съ два гласа викатъ:

— На добъръ часъ, братя! Победете турчина, освободете народа. Ние пакъ ще се върнемъ въ родното си мѣсто, защото обичаме България.

Опълченцитѣ поематъ отъ тѣхъ, щото имъ подаватъ, хапнатъ, пийнатъ, ставатъ задоволени и тръгватъ. . .

Минаването на Дунава. — 15 юний. Жегата е голѣма. Житата въ България навсѣкжде пожълтели. Тѣ очакватъ работни жѣтвари. На Дунава отъ Тулча въ Добруджа до Видинъ се нарежда верига отъ руски войски. Пъргави и храбри генерали припкатъ отъ мѣсто на мѣсто. Турцитѣ се готвятъ да се бранятъ. 135,000 турски войници се нареждатъ по отсамния брѣгъ на Дунава. Султанътъ назначи за главнокомандващъ Абдулъ Керимъ паша и заповѣда да се събератъ въ Мала-Азия 500,000 души и да потеглятъ срещу руситѣ на Дунава.

Тъкмо на 15 юний забумтяватъ страшни топовни стрелби по дължината на цѣлия Дунавъ отъ Тулча до Орѣхово. Рускиятъ гранати прелитатъ и биятъ крепоститѣ въ Силистра, Тутраканъ, Русе, Свищовъ, Никополъ. Българитѣ чуватъ съ трепетъ рускиятъ топове; тѣхнитѣ гърмежи никакъ не при-